

Společenská kronika

Způtní jubilea

Bekyně

14.01. Bělova Jaroslava 87 let
15.01. Váňa Lukášová 78 let

Učt

16.01. Anna Jandová 85 let
17.01. Marie Štěrba 78 let

Slavnosti

18.01. Oštrova Věra 74 let
19.01. Olga Kozlová 74 let
20.01. Vladimír Hlaváček 81 let

Vysoké nad Jizerou

21.01. Ludmila Hnyková 72 let
22.01. Miloslav Hlaváček 84 let
23.01. Jaroslav Štěrba 76 let
24.01. Jaroslav Hlaváček 74 let
25.01. Jaroslav Hlaváček 74 let
26.01. Jaroslav Hlaváček 74 let
27.01. Jaroslav Hlaváček 74 let
28.01. Jaroslav Hlaváček 74 let

29.01. Jaroslav Hlaváček 74 let
30.01. Jaroslav Hlaváček 74 let
31.01. Jaroslav Hlaváček 74 let

1.02. Jaroslav Hlaváček 74 let
2.02. Jaroslav Hlaváček 74 let

3.02. Jaroslav Hlaváček 74 let
4.02. Jaroslav Hlaváček 74 let
5.02. Jaroslav Hlaváček 74 let
6.02. Jaroslav Hlaváček 74 let

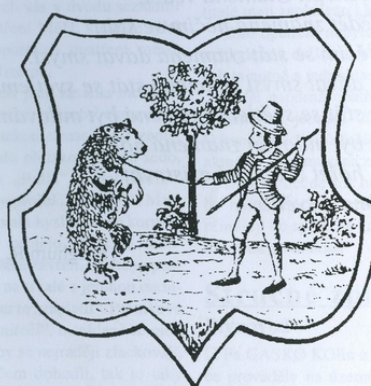
7.02. Jaroslav Hlaváček 74 let
8.02. Jaroslav Hlaváček 74 let
9.02. Jaroslav Hlaváček 74 let
10.02. Jaroslav Hlaváček 74 let

11.02. Jaroslav Hlaváček 74 let
12.02. Jaroslav Hlaváček 74 let
13.02. Jaroslav Hlaváček 74 let
14.02. Jaroslav Hlaváček 74 let

15.02. Jaroslav Hlaváček 74 let

VĚTRNÍK

ZPRAVODAJ MĚSTSKÉHO ÚŘADU
VE VYSOKÉM NAD JIZEROU

Červenec - srpen 1997

ZPRAVODAJ MěÚ Vysoké nad Jizerou - Větrník č. 7/1997, vedoucí redaktorka
Ludmila Hnyková, telefon 0432/942 28. Náklad 400 ks, cena 6 Kč. Příspěvky zasí-
lejte do konce každého měsíce na MěÚ ve Vysokém nad Jizerou PSČ 512 11, telefon
0432/59 39 03.

*Dávat se znamená vidět.
Vidět znamená prožít.
Prožít znamená pochopit.
Pochopit znamená vědět.
Vědět znamená něčím se stát.
Něčím se stát znamená dávat smysl.
A dávat smysl znamená stát se světlem.
A stát se světlem znamená být milován.
A být milován znamená hořet.
A hořet znamená existovat.
Tma a světlo.*

Fulghum R.

ZPRÁVY z městského úřadu

Zprávy z radnice aneb co se vodposledka ve městě skutečně šustlo (7, 8)

Vážení čtenáři Větrníku,

dovolte mi, abych vás v úvodu seznámil s jedním z opatření MěÚ, které se týká vynucených úsporných opatření města Vysokého nad Jizerou.

Každého z nás jistě zasáhla mediální vlna, která různými způsoby okomentovala ekonomickou situaci naší země. Růžové se začalo přelakovávat na šedo, někde na černo. „Balík“ střídal „balík“. Panu Milošovi neprošel „antibalík“. Marka s dolarem ubrala kyslík české koruně. Několik fondů projelo „českým tunelem“. Jednoho šéfa zavřeli, druhého pustili. Vláda byla na trvalé s jemnou ondulací a pan Wagner to „zaplatil“. Politikové vedli řeči i „protiřeči“, u snídaň se měli rádi a u oběda by se nejraději zřackovali, když se na něčem dohodli, tak to taky „platilo“...

Státní rozpočet prošel očistou úsporných opatření. Tento stručný nástin událostí byl samozřejmě živým agarem pro media všeho druhu. V tomto „fofru“ se nějaká ta blbost jistě ztratí. Kdo by měl čas na pravdu. Hlavně, že veřejnost ten „guláš žere“.

Dle zákona o volném pádu je zcela logické, že důsledky výše uvedeného se musejí dotknout každého z nás a tudíž i kasy společné, tedy městské. Ano, šetření, úspory, to je to, oč tu běží.

Jedno z mnoha úsporných opatření se týká i vydávání zpravodaje MěÚ Větrník.

V tomto smyslu bylo rozhodnuto: Měsíčník Větrník bude vycházet od července 1997 jednou za dva měsíce. Tzn. červenec, září, listopad v roce 1997.

Počet tiskových stran bude rozšířen cca o polovinu. Cena bude stanovena na 6,- Kč za jedno vydání. Tzn., že předplatitelé mají zaplacenou i lednové vydání.

Toto opatření nebylo jednoduché, ale vzhledem k dalším úsporným opatřením města nutné a jednohlasně obhajitelné.

Další úsporná opatření města budou předmětem jednání 20. zasedání MZ. O konkrétních opatřeních bude veřejnost aktuálně informována zápisem z jednání.

Není skutečně kde brát. Je příliš mnoho nastavených prázdných rukou, které přinášejí do společné kapsy „respektování svých povinností“ s totální absencí.

Stručné zprávy:

Plynovod

□ Fa GASKO Kolín a fa L+C Litoměřice prováděly na území města investiční akce, rozšíření plynovodního řádu a kabelizaci telefonní sítě. Je zcela pochopitelné, že v dotčeném území docházelo k omezení. Jsou však nepochopitelné reakce některých občanů a návštěvníků města. To člověk skutečně tupě zírá, jaké argumenty je člověk schopen použít. Za všechno může samozřejmě MěÚ.

Rekreační vesnička

❑ Projekt výstavby rekreačního areálu v Šachtách je dle vyjádření rakouských partnerů neustále v pozitivním vývoji.

Přístavba v Šachtách

❑ TJ Vysoké n. J. zahájila rekonstrukci objektu sociálního zázemí v prostoru lyžařského vleku Šachty. Práce provádí firma PaP z Vysokého n. J., která zajišťuje i spolupráci s řemeslnými firmami rovněž z Vysokého n. J.

Hodnota díla má činit cca 1,8 mil. Kč.

Sbírka pro postižené přírodní katastrofou

❑ Na popud pana starosty byla zorganizována sbírka občanů města ve prospěch pomoci lidem postiženým povodněmi. Po dvou dnech přijali zaměstnanci MěÚ (do 17. 7. 1997) od občanů, firem a občanských sdružení cca 200.000,- Kč. O výsledcích sbírky bude veřejnost informována.

Je skutečně obdivuhodné, kolik lidí přispělo a jakými částkami. Rada lidí těžko zadržuje upřímné slzy, když přijde řeč na celonárodní katastrofu.

Těsnice jaksí ustupují do pozadí. Je škoda, že nás k tomu přinutilo tak velké postižení statisíců spoluobčanů. Osobně jsem zvědav, jak dlouho nám to vydrží.

*Ing. Pavel Štěpánek
tajemník MěÚ*

Pro turisty, rekreanty, hosty a návštěvníky našeho města a nakonec i pro

místní občany jsme připravili nový seznam podniků stravovacího zařízení, neboť došlo během roku k několika výrazným změnám.

Nové podniky:

Restaurace Na Růžku - Pavel Mejsnar
výborná a oblíbená kuchyně - celý den teplá jídla
otevřeno denně od 11.00 - 22 hod.
v neděli zavřeno

Hospoda U Albíny - Josef Kučera
studená kuchyně, biliárd,
otevřeno denně kromě pondělí

Není v provozu

Hotel Větrov

V provozu pokračují:

Hotel Morava
ved. ing. Luboš Vít, Liberec
Pivnice, kavárna, dvě jídelny
Hotová jídla i minutky

Bistro - Fejkl
teplá jídla, nápoje
otevřeno denně od 11.30 - 21.00 hod

Restaurace ve Spořitelně
vedoucí J. Pošepný
jen na objednávku

Prodejna nápojů přes ulici - lahvé
Luboš Králík čp. 189 na již. konci sídlišť - denně

Hospůdka v Krakonoši
otevřena pro příležitostné oslavy,
při divadelních představeních
a při divadelní přehlídce Krakonošův podzim

Okolí:

Stará Ves

Penzion - vinárna U lípy
ved. Mejsnarová Katka
ubytování, min. kuchyně (večeře)
nápoje, míšené nápoje
otevřeno P, Ú, S od 16 - 22 hod.
Pá-So 16 - 24hod.
Ne 16-22 hod.
čtvrtek - zavřeno

Hostinec Mexiko

ved. p. Kříž
otevřeno Po, Ú, S, Čt, N 11-22 hod.
Pá 11-01 hod.
každý pátek hraje country kapela
NABOSO
k tanci i poslechu
každou sobotu - diskotéka 11-02
teplá a studená kuchyně

Penzion HARRY

ved. Václav Trojan
otevřeno Ú-Ne 12-22
minutková kuchyně

Paseky n.J.

Na perličku

otevřeno nepravidelně
v pátek a v sobotu

U Hermíny - hospoda,
S, Č, P od 18 hod.
S, N od 14 hod.

Na Budárce (u kostela)
v budově pošty a OÚ
otevřeno N-Č od 11-22hod.
Pá-So od 11-24 hod.

Třič

Sokolovna - p. Novotný
Pátek, sobota ve večerních hodinách
jen nápoje

Roprachtice

Hospoda Pod strání

při hlavní silnici - p. Z. Petřina
otevřeno odpoledne - nápoje

Všem hostům přejeme hezký pobyt,
hodně sluníčka a spokojenost ve všech
restauračních zařízeních.

Redakce

INFORMACE Z MUZEA

V I. pololetí r. 1997 navštívilo naše muzeum 6.396 (5559/1. pol. 1996) návštěvníků. Od 4. února byla instalována výstava obrazů St. Smrtky, rodáka z Držkova, většinou menší barevné oleje Krkonoš, Jizerských hor a Podkrkonoší. Dále trvá výstava obrazů a plastik ze sbírek muzea. Od března do konce června byla instalována výstava fotografií rodáka z Poniklé Mir. Janury. Od 1. července můžete navštívit výstavu Domácnost našich babiček, která bude přístupná do konce roku.

V depozitáři započato s uložením předmětů ze Sklenářic a s tříděním knih. Ostatní předměty ze Sklenářic jsou umístěny zpět v muzeu.

Pokračuje se neustále v ošetřování sbírek a restaurování. Do místnosti v muzeu, kde máme expozici Zvyky, lid. umění a kultura, byl umístěn restaurovaný betlém Fr. Hanuše. Pokud by bylo místo, mohl by být umístěn i další restaurovaný

betlém od Farského a Hotovičky ze Tříče a Staré Vsi.

Pro naše návštěvníky máme k dispozici překlady průvodce muzeem v němčině, angličtině, ruštině, francouzštině a překlad holandský.

Srdčně vás zveme k návštěvě. Otevřeno je mimo pondělí denně od 8.30 do 12.00 a od 13.00 do 16.00 hodin.

Připravujeme:

expozici starých tisků
expozici TJ Vysoké, Sokol,
Klub českých turistů
Ústav plastické chirurgie

Vladimír Hladík

Školní okénko

MŠ

Školní rok našich nejmladších

Ve školské rubrice Větrníku se články o Mateřské škole (MŠ) ve Vysokém nad Jizerou objevují ne příliš často a na první pohled by se snad mohlo zdát, že se tam nic tak výjimečného neděje, vlastně nedělo, protože i ti nejmenší si užívají prázdnin. Opak je však pravdou.

Když jsem se ohlédl po těch uplynulých deseti měsících, nechtělo se mi věřit, kolik akcí se vešlo mezi návštěvou Tříče v září a pečením dortu na konci června. Pedagožky se svými svěřenci v průběhu

celého školního roku podnikaly výlety do okolí Vysokého - pěšky, autobusem i vlakem. Děti prošly Bozkovské jeskyně, navštívily své kamarády v Jesenném, kde si prohlédly i soukromou farmu, na Janově Hoře se dávaly na svět z koňského sedla a za exotičtějšími zvířaty si zajely i s rodiči - do ZOO ve Dvoře Králové nad Labem. Zhlédly dvě divadelní představení - v rámci vysoké podzimní přehlídky Tři rubíny a zhruba před měsícem Černou královnu, kterou s nejmladšími ochotníky nastudovala Slávka Hubačíková. Prcky nadchla i Jarmila Enochová z Liberce s Medvídkem Pukem, Medvědem Barnabášem a Zlatým knoflíkem - tyto minipohádky hrála přímo ve školce. Na lyžích si malí sportovci doběhli pro diplomy, v jabloneckém bazénu doplávali pro mokrá vysvědčení, jinak tělička protahovali po celý rok v hernách školky, několikrát i v tělocvičně. Z návštěvy dopravního hřiště u ISS, kde jezdili na kolech, jim v paměti utkvělo určitě alespoň základní pravidlo silničního provozu, a sice, že u nás se jezdí vpravo, což v praxi není pro děti až tak samozřejmé. Co se počásí týče, původně dost beznadějně odpoledne i po této stránce vyšlo a příjemné setkání učitelů, rodičů a dětí se zakončilo opékáním buřtů. Ratolesti pobavily i dojaly své rodiče na předvánoční besídce stejně jako duchodce při vystoupení na adventním setkání, pomáhaly zahnat smutek babičkám stěhujícím se do nového domu s pečovatelskou službou, několikrát vítaly nové spoluobčanky. Kreslily nejenom ve školce, ale i v pleněru - u Kramářovy vily, postavily si perníkovou chaloupku, i když pouze ze dřeva, v soutěži vysvo-

bozovaly princeznu z rukou zlého čaroděje - házely míčem, chodily po laně... Na konci školního roku si děti také byly zamlsat u Fejklů. To už měli předškoláci po „maturitě“, učitelky jako každý rok vytvořily i tablo - bylo vastaveno v Alfě, takže i oni starosti hodili za hlavu a zatančili si, diskotéku pro všechny připravil pan Fejkl. Mimochodem „maturitu“ brali velmi vážně a všichni prošli se ctí. Za pár dní se pak šli podívat do vysoké základní školy na to, co je čeká a nemine.

Určitě jsem ještě spoustu věcí zapoměla, ale myslím, že i tento neúplný výčet je jasnou známkou toho, že děti do školky nejenom chodily, ale že i v uplynulém školním roce toho hodně viděly a mnohému se naučily. Předškoláci už absolvovali svůj poslední den ve školce, aniž by si uvědomili zřejmě, že to je definitivní tečka za jejich relativní bezstarostností. Věřím však, že v novém prostředí obstojí. No, a jejich mladší kamarádi mohou dál využívat všechny možnosti, které jim Mateřská škola ve Vysokém nabízí. Za ty první a za ty druhé si zaslouží dík všechny pedagožky vysoké MŠ. Snad ho tímto mohou vyjádřit nejenom za sebe. A dík patří také všemu ostatnímu personálu, který se o drobecky - větší i menší - staral.

Alice Sládková

ZŠ

Literární toulka

Ve čtvrtk 5. června jsme se vypravili s panem učitelem Pýchou za našimi velkými spisovateli.

Sraz byl v 7.30 hod. u pomníku Antonína Sovy. Každý se na tuto cestu těšil. Nejmen ze se ulejeme ze školy, ale také, že se něco dozvíme o našich třech literátech: Antonínu Sovovi, Antalu Staškovi a Viktoru Dykovi.

V určenou dobu byli všichni na místě. Obklopili jsme pomník Antonína Sovy. I Aleše Hejrala, který o něm zpracoval referát. Přečetl nám i básničku, kterou jsme ocenili potleskem. Před námi byla náročná cesta až na Navarov a zpátky. Z Vysokého vedla naše cesta do Stanového k rodné chalupě Antala Staška. Chalupu nám ukázal pan Vodseďálek a měl k tomu připravený i pěkný projev. Bylo to velice zajímavé a dokonce nám ukázal staré knihy z minulého století a všechny místnosti.

Poblíž chalupy jsme se nasvačili, napili a také trochu pobavili. Najednou jsme ztichli, protože nám Jarča Kvardová začala vypravovat o Staškově životě. Zarecitovala básničku, za kterou také sklídila potlesk. Dále cesta pokračovala do Navarova. Jeden ochotný pán nám ukázal tamější zámeckou zahradu a maštale. Svižným tempem jsme byli na zřícenině hradu Navarova.

Edita Fišerová měla připravený referát o Viktoru Dykovi a jeho díle „Krysař“, které zpracoval do muzikálové podoby Daniel Landa a Lucie Bílá. Všichni si sedli vedle Jarči a naslouchali.

Chtělo se nám zůstat déle, neboť sluníčko svítilo a bylo příjemně. Za chvíli jsme se pak vraceli zpátky, avšak jinou cestou. Rychlým tempem i s úsměvem na tváři všichni došli do Vysokého, kde jsme se rozloučili a šli domů.

Tuto toulku bych přála i jiným žákům, aby lépe poznali naše významné spisovatele.

Marina Kristanová
8. třída

Výlet do Hradce Králové

Dne 18. 6. 1997 jsme jeli na výlet do Hradce Králové. Trasa vedla přes Semily, Lomnici n. P., Jičín a jiné menší obce a vsíky.

Když jsme dojeli, šli jsme do historické části města. Tam jsme si prohlédli domy a kostely. Zamířili jsme k Bílé věži, na kterou jsme po 234 schodech vystoupili. Z ní jsme sledovali město. Potom jsme sešli dolů a procházku šli k muzeu.

V muzeu jsme si prohlédli přírodovědně-historickou část. Viděli jsme zde model pevnosti Hradce z doby syna M. Terezie, Josefa II. Ve vitrínách stály nebo ležely šaty nebo pracovní nástroje té či oné doby. Uviděli jsme tu také prastaré mamutí kly a kosti. Bylo tu vycpané prase divoké, jelen evropský, liška, zmije v lihu a jiné zajímavé exempláře.

Po muzeu jsme se zastavili ještě v Jiráskových sadech blízko soutoku řek Labe a Orlice. Poté jsme odjeli k planetáriu. Tam nám ukázali dráhy planet a různá souhvězdí. Podívali jsme se též dalekohledem na okolí. V kinosálu jsme sledovali pořad „Sluneční soustava“ a pak jsme si pustili záznamy z počítače hvězdnáry. Potom jsme nasedli do autobusu a odjeli jsme zpátky do Vysokého n. J.

5. tř. Jan Bartonička

Naše třída

Kdybych měla dvěma slovy charakterizovat naši třídu, znělo by to nějak jako PYTEL BLECH!

Jenže toto je úvaha, takže to asi nepůjde.

Jsmo spolu už celých devět let a myslím si, že se z nás za ten čas stal docela dobrý kolektiv. Když vzpomenu na doby I. stupně, kdy byla naše třída rozdělena takřka do dvou chumtlů, chumtlu chlapců a chumtlu dívek, je to docela kuriozní myšlenka. Nejspíše tomu kolektivu napomohla puberta a vývoj, ale asi to byla jen otázka času. Je pravda, že ještě teď se někteří jedinci distancují od toho jádra třídy, ale není to pravidlem.

Zažili jsme spolu super chvíle, od třídních bitek přes besídky až po výlety. Třídních bitek bylo samozřejmě nejvíc a myslím si, že stály za to, jelikož se jich účastnila většina. Vzpomenu-li na momenty, kdy tenhle vysklil okno, tamhle zase někomu nalila vodu za tričko, tenhle ubíjel tyhle zub, dalo by mi asi práci, abych se nad tím alespoň neusmála. Besídek bylo podstatně méně, ale určitě také nepřijdou v zapomnění. Jen se zamyslete nad tím, jak už jsme vyrostli, už přešli doby, kdy jsme si předávali dárečky a zdobili stromček, už halt dospíváme a myslím, že v našem případě toho je důkazem poslední besídka, která troufám si tvrdit, byla nejlepší, a že se také líbila. No, a co se výletů týče, jsem přesvědčena o tom, že za poslední čtyři roky (a zvlášť ten poslední) si nemáme na co stěžovat,

možná jen na délku pobytu, ale nedá se svítit.

Na učitele bych v této úvaze také neměla zapomenout, jelikož bez nich by to asi nebylo to „pravé ořechové“. Vždyť právě oni jsou někdy bodem naší „nevinné“ zábavy. Ale na druhou stranu bychom jim měli poděkovat alespoň za tu snahu a za to, co nám v hlavičkách uvízlo. Myslím si, že pánům učitelům jsme nervy pošimrali dost a dost, něco málo, co jsme se měli naučit, jsme si také zapamatovali. A vzpomínky? Těch máme určitě všichni až do smrti.

Ale co dělat, devět let z našeho života je pryč a hloupý ten, kdo si myslí, že byly promarněné. Když tak nad tím uvažuji, naše třída je vlastně taková makovice se semínky, která se za chvíli rozsypou do všech míst naší vlasti. Bůhví jak jednou dopadneme.

Možná až se za takových dvacet let potkáme, že se ani navzájem nepoznáme. Ale nač myslet na budoucnost, když teď je teď.

Na závěr se musím přiznat a konstatovat, že při psaní této práce jsem uročila pár slziček lítosti (a tuším, že nebyly poslední), protože to tady bylo skvělé i ti kantorů a vůbec všechno, ale hlavně vy, moji spolužáci, vy všichni. Bude se mi stýskat.

NU CO, VŠECHNO HEZKÉ JEDNOU KONČÍ!

Katka Bártová
9. třída ZŠ Vysoké n. J.

Z KULTURY

DIVADELNÍ KUKÁTKO

Přišlo nám...

Milí přátelé divadelní, tímto dopisem bychom Vám chtěli poděkovat za možnost zúčastnit se Vámi pořádaného Dne dětí. S našimi dětmi jsme soutěžili již na několika takovýchto akcích, ale netradiční pojetí Vašeho dne s velice pěknými kostýmy, zajímavými soutěžemi ve vhodně vybraném areálu se dětem i nám velice líbilo.

Nezapomenutelný zážitek dětem přineslo i velice pěkné loutkové představení o Kašpárkovi a Kalupince.

Jako malou odměnu Vám posíláme výtvarné práce dětí, v kterých se odrážejí jejich dojmy z obou akcí.

Na další spolupráci se těší učitelky z MŠ Gorkého v Pardubicích

A my dodáváme, že překrásné obrázky byly a jsou ještě vystaveny v divadle a udělaly nám velkou radost.

Ještě jednou o Dětském dnu

V červnu proběhl velice úspěšný Dětský den, velký podíl na jeho zdatu měli sponzoři, kteří přispěli věcnými a finančními dary. Vezmeme-li v úvahu, že Vysoké i s přílehlými obcemi má asi 1500 obyvatel, pak si myslím, že všech 46 sponzorů stojí za vyjmenování:

Děkujem jim jménem všech dětí:

Městský úřad Vysoké, Myslivecké sdružení, BOLJIA Blažkovi, TTS Semily, Drogerie Hanka Kučerová, VTS Autoprava Votočkovi, Lékárna U černého medvěda pana Ďurdi, Zbyněk Nedomlel - kovářství ve Stanovém. Farma Příchovice, KESL - Kellnerovi, Libor Nedomlel-SKI servis, ZD Horal Vysoké, Pila Novotný, Jirka Poláček- lesní práce, Mexiko Sklenařice, P-Elektronika Pokorný, PaP stavební firma Petruškových, Tělovýchovná jednota Vysoké, Hasiči Vysoké, Pavel Žanta-stavebniny, AD Servis, MUDr.Pohanková, ART-SPORT, Jiří Janoušek-potraviny, Lucka Nosková-kadeřnictví, Hybler Jablonec, Šneko-Štěpánkovi, FALCO SPORT, P-Klenot, Hostinec U Albíny, Franta Matoušek-zemní práce, Krakonošovo pekařství, Česká spořitelna, Cukrárna-Bachtíkovi, paní Valčíšová, Lánská-textil, TANO-Vodseďálková, Květinka-Fišerovi, pan Králík, Kniha Malých Jilemnice, ALF Vysoké, Zelenina pí Kašátkové, benzínové čerpadlo-Peškovi, pí Středová a kolektiv, p. Líbal a kolektiv, občané města - sběr papíru.

Věřte, že potěší každá maličkost. Teší mě se na příští rok!!!

Černá královna

představení - které hned třikrát odehráli mladí herci divadla Krakonoš pod vedením Slávky Hubačkové. Dvě představení ještě v červnu patřila školám, to třetí pak bylo přístupné i pro vysokou prázdninovou veřejnost. Je potěšitelné, že po mnoha a mnoha letech opět vysočíti při-

pravili pohádku - žánr, který je bohužel opomíjen. Za milé představení děkujeme a přejeme mládí, aby zůstalo divadlu věrné. První krůčky učinilo a věřme, že nebudou poslední.

Svatka Hejralová

Tři generace tentokrát umělců sklářů

V minulém čísle jste se, vážení čtenáři, dočetli o dvou generacích sklářů - výtvarníků, o Aloisu Háskovi a jeho synu Vlad. Háskovi. V dnešním čísle, jak jsme slíbili, si „podáme“ člena třetí generace, nejprůbojnějšího a úspěšného Jana Hásku. Tak tedy - otec - syn - v n u k

Jan Hásek se narodil 9. 8. 1969 v Jablonci nad Nisou a jako jeho děda i otec vystudoval Střední uměleckoprůmyslovou školu sklářskou (SUPŠS) v Železném Brodě.

V publikaci vydané k výstavě uspořádané k příležitosti založení této školy (1920) se píše mimo jiné: „Škola, to jsou především učitelé a žáci. Za více než tři čtvrtě století prošli školními, dílnami, učebnami, ateliéry a laboratořemi tisíce studentů. A téměř každý z nich, někdo více, někdo méně posunul české sklářství, kulturnost a vyspělost naší společnosti kousek dopředu.“ A mezi ty, kteří přes své „výtvarné“ mládí udělali veliký krok kupředu, patří právě Jan Hásek. Jeho nadání a cílevědomost ho nutily pokračovat v dalším studiu na Vysoké škole uměleckoprůmyslové (UMPRUM) v Praze. Podařilo se mu to a dostal se do ateliéru

Svatováclavský sbor v Pasekách nad Jizerou

Vás zve na

Pasecké hudební slavnosti

pátek 8. srpna 1997 v 19.30 hodin

Koncert Akademie sv. Václava

Eva Bublová - varhany, Petra Šímková - zpěv, Marek Špelina - zobcová flétna, Jiří Suchý - mluvené slovo

A. Vivaldi, A. Corelli, G. F. Händel, B. M. Černohorský, J. Mysliveček

sobota 9. srpna 1997 v 10.30 hodin

Matiné k 190. výročí narození a 130. výročí úmrtí krkonošského písmáka a houslaře Věnceslava Metelky

Lidové písně v úpravě Jaroslava Krčka

K. Loos: Opera o komínku zedníky na křivo postaveném

Účinkují členové souboru Musica Bohemica.

Svatováclavského sboru a Akademie sv. Václava

Lubomír Vraspír - tenor, Daiela Demuthová - alt

řídí Jaroslav Krček

neděle 10. srpna 1997 v 15 hodin

Slavnostní mše sv.

Franz Schubert (*1797): Misa C dur pro sóla, sbor a orchestr

Petra Šímková - soprán, Virginie Walterová - alt

Svatováclavský sbor a orchestr

řídí Josef Waldmann

Kostel sv. Václava v Pasekách nad Jizerou

Garantem Paseckých hudebních slavností je Obecní úřad
v Pasekách nad Jizerou

kovu a šperku, glyptiky a medaile. Studoval v letech 1989-95 u prof. Jiřího Harcuby a prof. V. K. Nováka. Studium ukončil jako akademický sochař, šperkař a medailér. Součástí studia je i účast na nejvýznamnějších výstavách, společných i samostatných, z nichž alespoň ty nejdůležitější jsou:

- 1991 „LIBERECká PRAŽSKÁ“
- 1992 „FIDEM XXIII LONDON 1992“ British Museum, medaile s portrétem „Jan Amos Komenský“ Londýn
- 1992 „I.SALÓN MEDAILE BRNO 92“ Dietrichštejnský palác, intaglio a medaile s portrétem „J.A. Komenského“ Brno
- 1994 „X.TRIENÁLE ŘEZANÉHO A RYTÉHO SKLA“ Moravská galerie v Brně
- 1994 „FIDEM XXIV BUDAPEST 1994“ . Výstava vítězných návrhů medaile mezinárodní soutěže na téma: „Přírodní zdroje, rozvoj, populace“ - modely a realizace
- 1994 „V. K. Novák, Jiří Lindovský a jejich žáci“ Oblastní galerie v Liberci, šperky, objekty
- 1995 „ATELIÉR KOV A ŠPERK VŠUP“ Galerie a nakladatelství Praha
- 1996 V. mezinárodní šperkařské sympozium Šperk s českými granáty v DUV - Granát Turnov. Výstava prací proběhla v Kongresovém centru „Hodiny - klenoty“.
- 1996 „FIDEM XXV“ ve Švýcarsku - Neuschatel
- 1996 Současná česká medaile a plaketa ve Starém císařském paláci na Pražském hradě.

Celá řada jeho návrhů byla odměněna významnými cenami, a to:

- 1992 „Výroční cena za rok 1992 - za vynikající návrhy na nové české mince“ udělena rektorem VŠUP a ČNB v Praze
 - 1993 „Odměna za výtvarné návrhy na soubor insignií a talárů pro nově založenou fakultu podnikatelskou (1992) Vysokého učení technického v Brně“
 - 1994 „I. cena v mezinárodní soutěži na návrh medaile s tématem populace, přírodní zdroje a rozvoj“ vyhlášené Královskou akademií věd ve Stockholmu. Medaile byla realizována ražbou ve stříbře a v bronzu, udělena králi a významným vědcům v oboru ekologie. Slavnostní předání cen proběhlo s výstavou na FIDEM XXIV v Budapešti.
 - 1995 „I. cena za návrh na pamětní desku - objekt profesoru PhDr. Václavu Černému“ v užší soutěži vyhlášené a konané v Kanceláři prezidenta republiky v Praze. Tuto významnou kulturní akci mohli sledovat televizní diváci v přímém přenosu. Konala se za účasti zástupců Kanceláře prezidenta republiky a dalších významných osobností literární obce a regionu.
- To všechno jsem se o Janu Háskovi dočetla, teď si ještě spolu popovídáme.
- Pokud vím, pokusil jste se také o portrét prezidenta Havla. V jakém materiálu?*
- Je to můj zatím poslední portrét a je proveden rytinou v bloku z křišťálového skla.

Znamená to, že jste vytvářel portréty významných osobností již dříve?

Ano, můj první portrét je vlastně moje maturitní práce - Jos. Čapek - rytina ve skle. Dalším je J. A. Komenský, rytina ve skle a litý v cínu. Al. Rašín a jedním z nejvýznamnějších byl portrét v pamětní desce prof. V. Černého.

Naše čtenáře by určitě zajímala historie úspěšné medaile s portrétem J. A. Komenského.

Ten vznikl k 400. výročí jeho narození (1592-1992). První varianta byla rytina do skla, další litá v kovu - v cínu. Tato práce byla vybrána do české kolekce na FIDEM XXIII 1992 v Londýně.

Pokud vím, jednou z významných akcí bylo 1. mezinárodní sympozium rytého skla pořádané sklářským muzeem a SUPŠS v Kamenickém Šenově v září loňského roku. Očekávala se účast z 20 zemí, měly být 3 jednací řeči (češ., ang., něm.) a hlavním cílem bylo založení tradice periodických sympozií rytého skla. Jaký byl skutečný výsledek 6denního sněmování?

Výsledek byl kladný, vyšel katalog a slovník přednášek významných osobností z celého světa (např. USA, Japonsko) a ukázala se rozmanitost a originalita výtvarníků i uměleckých řemeslníků v současném přístupu k rytému sklu.

Někdy se ve vyprávění objevuje slovo FIDEM. Co značí?

FIDEM je mezinárodní federace medailérů. Jejím prostřednictvím jsou pořádány kongresy a výstavy každé dva roky (bienale) v některé světové metropoli.

Přichází v úvahu i naše Praha?

V roce 2002, ale předtím ještě 1998 ve Výmru v BRD.

Ale na něco jsme ještě zapoměli. Pracoval jste přece také pro Městský úřad ve Vysokém n. J.

Máte pravdu, pro město Vysoké jsem navrhl a zhotovil městský znak.

Co vaše plány do budoucna?

Teď o prázdninách je to účast na 5. mezinárodním sympoziu lité medaile a drobné plastiky v Uherském Hradišti.

Trvale se chci věnovat vlastní činnosti ve šperku a navrhování a tvorbě insignií. Ovšem to všechno současně s výkonem své profese - středoškolského profesora na SUPŠS v Železném Brodě.

Máte na závěr nějaké přání či výzvu?

Přes prázdniny probíhá v této škole výstava žakovských prací 7. sklářského oddělení. Je otevřená denně (kromě pondělí) od 9 - 16 hod. Kdo výstavu navštíví, nebude zklamán. K vidění je mnoho hezkého a zajímavého. Přijďte se podívat!

Jana Háška zpozdila L. Hnyková

poznámka redakce:
insignie = znak jednotlivých
hodnostářů university

Koupadlo

Do Vysokého jezdili „luffáci“ celý rok. A není divu. Tak krásné panorama Krkonoš nikde nenajdete. V zimě snih, v létě čistý vzduch a právě ta krajina.

A taky koupaliště. Ne ledajaké, ale třpytící se perla uprostřed zeleného údolí obklopeného lesem. Na hladině bylo dřevěné kolo, kláda a uprostřed stoleček. Kulatý, a k němu se plavalo, a kdo se přišel vykoupat a ke stolečku si nezaplavat, bylo to, jako by ani ve vodě nebyl. A této kráse vládl v době mého dětství plavčík p. Mařatka s manželkou, třemi dětmi a psem Tarzanem.

Stál pod přístřeškem plavčíkovy boudy, za sebou na okně gramofon na kliku s velkou troubou, který vyhrával písničky na celé údolí. Odtud přehlédl celé koupaliště a co chvíli bylo slyšet jeho hvízdnutí na prsty „Fijúvit, tam se nesmí“, nebo „Fijúvit, Vlastiku, přivez loďku“, „Květó, přiveď Tarzana“ a podobně. Však také jeho hvízdání ke koupadlu neodmyslitelně patřilo.

Ve své plavecké škole učil každý rok neplavce plavat. To si na dlouhé bidlo do důmyslného postroje zavěsil adepta plavání, ten se tam zmlátil jako červ na udi-ci, a už šly povely: „Položit na vodu! Tempa! Rukama, nohama, raz, dva, tři!“ A my děti jsme s obdivem přihlíželi. Výsledky této metody celkem neznám, ale zájemci byli každý rok.

Škoda jen, že je u nás léto tak krátké. Důkazem, že nepřeháním, je i písnička otištěná v masopustních novinách „Hlasy z Cimbálu“.

Nevím už v kterém roce, ani autory si nepamatuji, ale to vůbec nevádí. A jestli i dnes milujete koupadlo tak, jako my, zazpívejte si ji také.

Melodie: Akú som si frajáračku zamilo-val...

*To vysoké koupaliště čarokrásné,
zvlášť když nás opaluje slunce jasné,
les a louky tebe vroubí, zeleň s nebem
jako šmolka
se tu snoubí.*

*V to vysoké koupaliště každý věří,
vodička se jenom vánkem mírně čeří,
pojd' tam se mnou, můj chlapečku,
poplavem spolu věrně
ke stolečku.*

*Namočíme v koupališti bříško, bradu,
koupíme si u Mařatky limonádu,
limonádu, chleba s medem, každý rok tam
třeba z Prahy
plovat jedem.*

*Každý se na koupaliště s láskou dívá,
koupíme si u Mařatky láhev piva,
láhev piva a preclíky, vracíme se
k němu třeba
z Ameriky.*

*Vysočák i kdyby bydlil na Kamčatce,
vrací se tam jako dítě ke své matce
starci, děti, junák s pannou,
všichni volají
„Koupaliště nashledanou“.*

A. Čeřovská-Bartoníčková

Rýbrcoulova kaple na Sněžce

V letošním roce uplyne 330 let od jejího vzniku.

Dal ji postavit hrabě Krištof Leopold Schaffgotsch v roce 1667 a její stavba trvala celých 13 let, takže byla vysvěcena až v roce 1681 dne 10. srpna na den sv. Vavřince, kterému je také zasvěcena. Z české strany byla pak vysvěcena o 3 roky později královéhradeckým biskupem Janem z Talmberka, který téhož roku světil Labský pramen.

Nás asi udiví ta dlouhá doba třinácti let na stavbu tak poměrně nevelké kaple. Příčin bylo několik. Dlouhá zima, krátké léto na horách, dále pak to, že dělníci, kteří kapli stavěli, každý den vystupovali ze slezského Krumhüblu na vrchol Sněžky, vynášeli tam stavební materiál a potřeby, a každý den se zase vraceli domů, takže i ta denní pracovní doba byla velmi krátká. A zatřetí, jako další nemalá překážka byl tu Rýbrcoulo. Nesmíme zapomenout, že tenkrát se v něj věřilo, a to nejen prostý horský člověk, ale i lidé vzdělaní, jak nám dokazuje sám učený a vlastenecký jezuita Bohuslav Balbín svými zprávami o Rýbrcoulovi v „Misoelanea historica regni Bohemiae“ z roku 1679. A ovšem, že ani pan hrabě jen tak pro nic - za nic nedal stavět kapli, která ho jistě stála dost peněz, na tak nepřipustném místě, kam třeba po léta nevkrčila živá noha. Ale ta stavba kaple, to byl přímý úmyslný akt namířený proti Rýbrcoulovi, na jeho vyhnání z krkonošských hor. A tak se s obavami očekávala nějaká divoká reak-

ce tohoto pána hor, že se bude bránit, že bude hrozit a že se bude mstít. Pracovalo se tedy v neustálém strachu a nervozitě, což jistě pracovnímu elánu nepřidalo. A když se pak strhla skutečně nějaká vichřice, krupobití, lijáky a blesky a hromy anebo když se stal nějaký pracovní úraz, o který v tehdejších podmínkách jistě nebyla nouze, byla v tom spatřována výstraha, hrozba i msta Rýbrcoula, takže ti dělníci patrně mnohokrát od práce utekli a dlouho se nevraceli.

Není proto, jak by se snad zdálo, spojení jména Rýbrcoula s kaplí na Sněžce nepřipadné anebo dokonce snad svato-kráčežné, neboť je víc než pravděpodobné, že kdyby nebylo Rýbrcoula, nebylo by patrně ani kaple na Sněžce, jejíž ož třístářicetiletého výročí chceme vzpo-menout.

Prokop Hásek - archiv muzea

Sejkorák aneb Židle pí Štětkové

Měli jsme doma židli, masivní ruční práce, a přesto měla ulomený roh. To bylo tak.

Každý rok, poslední úterý v srpnu, pořádali vysočtí studenti v sokolovně na rozloučenou s prázdninami taneční zábavu. A protože se tam pekly sejkorý, ty pravé, pečené na plotně, říkalo se jí „sejkorák“.

To jsme se ale nemuseli vystěhovat na půdu jako při jiných zábavách, kdy se vařilo a jiná kuchyně než naše světnice v sokolovně nebyla. Jenom se kolem

kamen udělalo kuchařkám trochu víc místa. Byly to maminky studentů.

Se synem studentem jezdila na prázdniny do Vysokého místní rodačka, pí Štětková, a ta také pomáhala v kuchyni. Byla to dáma značně velkých rozměrů - není pravda, že si do biografu kupovala dvě místa. Celé prázdniny měla své stále jedno místo na kraji poslední řady a jen pro větší pohodlí ji tatínek přistavoval židli.

A tak při jednom „sejkoráku“, když si pí Štětková chtěla odpočinout, nějak špatně na židli dosedla, ta se s ní zapotácela a když je obě zdvihali ze země, měla z toho pí Štětková šok a židle ulomený roh. Tak od té doby jsme měli doma židli pí Štětkové.

A. Červňáková - Bartoničková

Z HISTORIE dávne i nedávne

Kronika Sklenařická

část 10

Význačná data obce Sklenařice

1857 - stavba školy (sokolovna), školní a veřejná knihovna

1864 - první zmínka o divadle v obci

1871 - sehrány 2 divadelní hry na podporu knihovny a dětem na výlety

1877 - zřízena letní tělocvična s nářadím, dvojtřídní vyučování od roku 1878

1888 - založen sbor hasičský

1901 - založen TJ Sokol

1918 - oslava samostatnosti-zasazeny 3 lípy pod školou, nejnižší lípa s vrbou

1924 - odhalen pomník padlým ve světové válce

1925 - zapojeno elektrické světlo

1930 - výstavba nové školy (dvoutřídní do r. 1932, dále jednotřídníka-méně než 50 dětí)

- výstavba vodovodu z Příchovic

přes obec a nalezení sklářské peci

1931 - loutkové divadlo ve staré škole - vyřezáno občany

1932 - rozsáhlá oprava sokolovny

1934 - stavěna nádrž pod „kopcem“ - koupaliště

1938 - obsazení obce a školy Němci a připojení k Jablonci

1940 - všechny děti do 14 let musí chodit do školy v Jablonci

1945 - 17.-26. února hnány přes Sklenařice transporty vězňů - nocovali v Mexiku, v Yorku i ve škole, občané tajně brambory a chleba zahrabávali do slámy

březen - ustaven ilegální národní výbor

8. května vítání prvních oddílů Rudé armády

1952 - první pokus o socializaci obce - neúspěšný

1957 - znovu založeno JZD, které přešlo r. 1964 sloučením do správy statku ve Vysokém.

Iva Řehořová

O čem vypovídají pověsti z Vysocka

část 4

Z doby pobělohorské - pokračování

Po bělohorské bitvě majetek Smiřických co po rebelovi zkonfiskován, ale jejich příbuzný Waldštejn, jenž zůstal císaři věren, rozličnými partykami /praktikami/, si k němu pomohl a učinil z něho a z ostatního, co k tomu přišel, své frýdlantské vévodství s hlavním městem Jičinem. On pocházel z rodiny, jež byla víry teď zakázané, ale misionáři, čili jezuité z něho udělali katolíka a on potom nebyl ani jedno, ani druhé. Plul sice s proudem, ale jezuitům překážel v obrazení jeho poddaných na katolickou víru, aby prý mu nezahnali poddané. Dokud žil, zůstávali tu i kněží evangeličtí. Tak zrovna v Jesenném žili dva faráři z kraje v domku, jemuž se podnes fara říká. Když však co generálkapo císařské armády chtěl se stát českým králem, smlouval se s nepřitelem, věc se prozradila a oficii ho v Chebu zabili. Rozděleno jeho panství jeho vrahům. To byl se zůstáváním vypořádaných kněží konec a obrácení na katolíky zas přitáhlo (přitvrdilo). Hlavně ovšem až po skončení té hrozné třicetileté vojny. Tenkrát už měl semilské panství hrabě Defúr a obracelo se v Semilech a někteří tvrdohlaví se nedali přemluvit. Mezi nimi byl i Václav Novák, starý mládenec a obchodník s přízí ze Staré Vsi, majitel půl gruntu Novákova a stave-

ní, co je dnes č. 33. Ten samý čas umřel nějaký výminkář u Vojáků, jenž byl také ještě při staré víře, a poněvadž takový nesměl mít křesťanský pohřeb, pohřbilo ho několik souvěrců v tom hájku nad Vojákovy. Václav Novák měl nad jeho hrobem řeč, což někdo ohlásil v Semilech a odtamtud přijel pro kazatele jeden páter s oddílem vojáků. Ten den pásly děti Václavova bratra Adama na kopci nad domy dobytek a viděly, že se mezi stromy ve Křibě cestou od Roztok něco blýští. Dávají na to pozor a ony se to lesknou helmy a náprsní plechy dragounů. Děti vědouce asi oč jde, zpravily strýce a ten nechav pečení chleba, vzal z truhly punčochu s pěnízi, ušel na koně, ujel krčevskou cestou pryč a pronásledovatelé zdřevě ve stavení hledáním, marně ho potom za vrchy v té většinou porostlině honili.

A nyní historické skutečnosti k této části pověsti:

O Albrechtovi z Valdštejna se psalo již v minulém čísle, jak za znehodnocenou měnu rozšířil svůj majetek nákupy konfiskovaných statků. Semilské panství, které roku 1624 zvětšil o některé části panství navarovského s Vysokým a okolními vesnicemi, dal s Hrubým Rohozcem a Malou Skálou v léno plukovníku Mikuláši Desfour. Rekatalizace právě na jeho panství v tomto roce začala. Někteří nekatoličtí kněží našli útočiště na soušním statku jesenském u paní Gertrudy Lamottové. Zde psali teologické spisy, dokud je paní Lamottová nebyla nucena vypovědět.

Jana Vaváčková
muzeum

Zapomenutý radikál František Uman

František Uman se narodil ve Vysokém nad Jizerou roku 1829 jako syn obuvníka. Studoval práva, ale již za studií se u něj projevil literární a novinářský sklon. Nastoupil místo jako účetní úředník v železárně hraběte Valdštejna v Sedlci u Štáhlav na Plzeňsku. Plzeň se stala Umanovi osudnou, neboť r. 1861 v době, kdy byly konány národní sbírky na Zdeňku Havlíčkovou, otiskl v časopise Pilsner Bote provolání, adresované „velečtým paním a slečnám plzeňským“, v němž o Havlíčkově napsal, že „pro své vlastenecké ctnosti byl bez soudu odsouzen trávit život v mrzkém vyhnanství“. Byl obžalován pro zločin pobuřování, ač na provolání byla podepsána Marie Feierfeylová jako důvěrnice sběrací akce. Pro tento zločin byl také odsouzen na 14 dní do vězení. Trest byl sice na jeho odvolání zrušen, ale tato příhoda jej stála místo. V Plzni nemohl zakotvit, a tak odešel do Prahy, kde se stal redaktorem Národních listů, odtud pak odchází do nově založené Moravské orlice v Brně. Zde působil pouze krátce od r. 1863 do své smrti 1. května 1864. V březnu 1864 se rozloučil se svými čtenáři článkem, že „šetřil povždy s příslušnou důsledností zásad programem vytknutých, háje vždy a odhodlaně svatá práva národa“. V tehdejší Brně, smýšlejícím německy, propagoval rusofilské tendence, což mu vyneslo i mnoho hořkosti i u české inteligence. Šel ve svém rusofilství tak daleko, že byl ochoten obětovat i své místo v redakci za svoje pře-

svědčení. Radikální smýšlení přivedlo jej i v Brně před soud, který ho odsoudil do vězení, jemuž unikl jen svou smrtí.

Jeho básnická pozůstalost, svého času spravovaná Vítězslavem Hálkem, který z ní něco málo otiskl a více ještě slíbil otisknouti, se bohužel ztratila.

František Uman měl bratra Josefa Umana, malíře.

V kapličky na hradu Valdštejně byl obraz sv. Jana Křtitele, který prý údajně maloval podle podoby K. H. Máchy. Ve zdejšímu muzeu je k nahlédnutí návrh ke skutečnému portrétu K. H. Máchy od tohoto malíře.

Jejich domek stával ve Vysokém pod farou, tehdy č. 36, kde bydlela jejich matka, v roce 1834 již vdova.

Jana Vaváčková
muzeum

DNY SVATÉHO JARMARKU

2. část

Byli jsme čtyři

„V roce 1911 jsem začal stavět boudy,“ jak píše p. Nečásek ve svých vzpomínkách, „já, František Holý, František Hnyk, František Machačka. Byli jsme tedy čtyři“.

Poslední dva si rádi zašli tak 4x za den na trochu kofalky na náměstí u Brožů (dnes textil Alf). Často se stalo, že se tam bavili s jinými nedopity třeba celou hodi-

nu. Když se vrátili, chtěli ztracený čas dohnat. Moc se pospíchalo, na vůz se naložilo víc, hodně na jednu stranu a vůz se převrátil. Na jaře a na podzim bylo mnoho bláta, vůz se bořil a nemohli jsme ho zvládnout. Jiný potah jsme už neměli. Ti dva, co dělali koně, hubovali na ty zadní, že pořádně netlačí, a ti zase na „koně“, že málo táhnou. Nejhorší cesta byla na podzim, když se vozily z pole brambory a zelí. Někdy přišel můj otec a bláto z cesty seškrabával, abychom s vozem projeli.“

Pan Nečásek dále vypráví, jaké problémy měli s některými trhovci, kteří si krámy stavěli sami. Sebrali prkna, kde se dalo, ta zase některým trhovcům chyběla. Naštěstí všechna byla číslována, ale často trvalo dlouho, než ta správná našli. Arendátor se svými pomocníky stavěli jen kryté boudy, krámy si stavěli trhovci sami. Někteří přijížděli už v neděli před jarmarkem, aby měli krám postavený včas.

Pan Nečásek vzpomíná také na to, jak o prvním jarním jarmarku si často představovali, jaké to bude o posledním prosincovém. Někdy to bývalo horší o Dušičkách než v prosinci. Náměstí nebylo dlážděné, a tak bláta bylo nad kotníky a trhovci stáli celý den v blátě. Mnozí si ale náměstí „vydláždili“ sami. Na zem do bláta položili prkna a na ně slámu. Jak asi vypadalo náměstí druhý den po jarmarku, si jistě dovedete představit. Ohromné hromady slámy musel odvoztit tehdejší arendátor, otec p. Nečáskas, protože od roku 1926 tato práce patřila k jeho povinnostem.

Když napadlo hodně sněhu, musel se v neděli z bud shazovat, někdy vítr kryté boudy rozházel, střechy odnesl i rozbil, prkna z bočnic byla vytrhaná a všechno se muselo zase spravit a opravit. Některá prkna byla někdy tak zašlapaná v blátě, že se našla až na jaře, až je déšť omyl. Ještě horší bylo, když napadlo hodně sněhu a o jarmarce do něj začalo přšet. To se chodilo jako „ve vomáčece“. Ruce mrzly také, protože v rukavicích se dělat nemohlo, byly by hned také namočené.

4x za posledního arendátora napadlo tolik sněhu ze soboty na neděli, že se trhovci do Vysokého nedostali. Z Nové Paky a z Jilemnice došli do Roprachtic, Semiláci a Lomničáci je na Zimrov. Vysoké bylo od světa odříznuto.

Vážení čtenáři,

pro větší názornost, jak takový jarmark vypadal, jací kupci, obchodníci a řemeslníci do Vysokého přijeli a co prodávali, jsme vám chtěli předložit plánek, který také vypracoval arendátor p. Nečásek. Bohužel nebylo možné ho natolik zmenšit, aby se vešel na dvoustránku Větrníku, a proto se pokusím alespoň vypsát, kdo a co na jarmarce bylo. Počet stánků jednotlivých trhovců a zboží je z největšího jarmarku r. 1924 ve Vysokém n. J.

10 bačkorářů, 3 bednáři, 1 bižuterie, 1 cukrář, 3 cukrovinky, 1 čokoláda, 9 dámská konfekce, 5 dámské klobouky, 1 deštník, 2 dětské vybavičky, 26 galanterie, 2 hřebenaři, 3 kartáčníci, 3 klempíři, 6 kloboučníků, 2 košíkáři, 2 kováři,

2 koření, 2 krajky, 1 kravaty, 12 krejčích, 7 látky, 2 nádoby hliněné, 1 nádoby porcelánové, 1 nádoby smaltované, 1 nož, 1 optik, 14 obuvníků, 5 prodej párků, 3 peří, 1 pilař, 1 pilník, 7 pletené zboží, 3 ponožky, 9 prádlo, 2 provazníci, 1 punčochy, 1 sedlář, 1 sířa, 2 soustružníci, 1 specinkář, 7 střížní zboží, 14 šité zboží, 3 textil, 4 textilní zbytky, 1 zástěry, 3 zeleniny, 1 železné zboží.

Číslo značí počet stánků.

Na plánu je také jméno femeslníka, ale nevíme, co znamená - specinkář? Víte to někdo ze čtenářů? Pokud ano, prosím sdělte to laskavě redakci.

Děkujeme

Občas slyšíme otázku - proč už se ve Vysokém jarmarky nekonají? Měl by dnes ještě takový jarmark význam? Jaké asi byly nákupní možnosti v roce 1924? A jaké máme dnes! Můžeme nakupovat téměř všechno ve Vysokém v 15 obchodech, včetně výborně zásobovaného nákupního střediska.

Pokračování příště

*Ze zápisů pana Nečásky zpracovala
L. Hnyková*

SPORT

Šachty - Štěpánka

V neděli 6. července se uskutečnil již dvacátý ročník závodu v běhu do vrchu na trati z Vysokého na Štěpánku.

Několik prvních ročníků se běhalo na trati od vysokého vleku přes Mexiko, Tomášova vrcha, Perliček a okolo Turnovské boudy až k rozhledně. Později se tento závod stal součástí českého poháru v bězích do vrchu a bylo nutné trať přizpůsobit požadavkům tohoto seriálu. Trať byla upravena a dnes se běhá z cesty poblíž dolní stanice vysokého lyžařského vleku. Trasa vede přes Sklenářce, okolo sokolovny a přes silnici u prodejny na Tomášova vrcha a odtud běží již po původní trase.

Touto změnou se trať podstatně ztížila a její převýšení je 450 metrů při délce 7200 metrů.

Náš závod se běhá ve společném termínu v sobotu s ponikelskými pořadateli, kteří organizují závod z Poniklé na Rezek pod názvem „Supeme do Krkonoš“. A výhodou tohoto termínového sledu je, že se na startu sejde skutečně celá naše vrchařská špička, včetně většiny reprezentantů.

Po většinu předcházejících ročníků bylo právě letní počasí, letos však tomu bylo právě naopak. Půl hodiny před startem začínalo pomalu pršet a na teplotě bylo v místě prezentace 10 stupňů. Postupně déšť sílil, přidal se vítr, mlha

a v cíli bylo naměřeno 8 stupňů. Jindy trať s krásnou scénou Krkonoš se teď pro závodníky proměnila doslova v boj s nepohodou a tvrdými podmínkami.

Nejrychleji trať překonal Stanislav Kyněl z Jilemnice v čase: 28,33,2min, který v současné době závodí za AF Chrudim.

Na druhém místě se umístil Jiří Žák z Nového Města před Romanem Skalským z Mariánských Lázní.

Celkem startovalo 74 závodníků z 34 oddílů z celé ČR.

Příští ročník se s největší pravděpodobností uskuteční opět v tomto termínu, a tak jen doufáme, že počasí bude příznivější.

Úspěch v Semilech

V sobotu 28. 6. 1997 se v Semilech u příležitosti sjezdu rodáků a přátel města Semily uskutečnil volejbalový turnaj veteránů. Družstva mohla být složena z mužů nad 45 let a mohly nastoupit dvě ženy ve věku nad 35 let. Tato skutečnost nám poměrně nahrála, a tak jsme sestavili tým v optimálním složení.

SESTAVA: T. KUČERA, O. VITVAR, M. HAAS, J. VITVAROVÁ, M. ZELINKOVÁ, Z. SEIDL

Naše výsledky:

Vysoké: Turnov 2 : 0 (15 : 5, 16 : 14)

Vysoké: Semily B 2 : 0 (15 : 7, 15 : 9)

Vysoké: Semily C 2 : 0 (15 : 4, 15 : 0)

Vysoké: Semily A 2 : 0 (15 : 4, 15 : 6)

Z výsledků je patrné, že se nám velmi dařilo a turnajem jsme prošli bez větších zakolísání. Pokud budeme srovnávat jednotlivá utkání, tak nejtěžším soupeřem bylo družstvo Turnova. Hráli jsme s nimi první utkání, a tak trochu nás asi podcenili. Šlo o hráče, kteří ještě před několika lety hráli za turnovské „áčko“. V jejich družstvu hráli čtyři hráči, kteří ještě hrají OP. Avšak s naší taktickou hrou si nevěděli rady, zejména v prvním setu. Druhý set již byl daleko vyrovnanější. Hráli jsme asi takto: 0 : 3, 3 : 7, 4 : 8, 11 : 10, 13 : 10, 13 : 13, 13 : 14, 16 : 14.

Dalším těžkým soupeřem mělo být semilské „áčko“. V družstvu hráli všichni hráči, kteří patřili před lety k oporám semilského volejbalu. Postupem času však jejich hráčům odcházela „fyzická“, a tak se rozhodli snížit k tomu, aby jim vydatně pomáhal. Nejméně osmkrát nás výrazně a zcela bezdůvodně poškodil. Postupně vystřídal několik hráčů, ale na náš volejbal to stejně nestačilo.

S převahou jsme turnaj vyhráli a ukázalo se, jak je znát, že všichni ještě aktivně volejbal hrajeme. A jak při slavnostním vyhlášení pan Tomášek (ředitel turnaje) řekl, že naše ženy Jiřina s Markétou byly ozdobou turnaje. Obě obdržely od pořadatele zvláštní ocenění a kromě toho byl náš hráč Tomáš Kučera vyhlášen nejlepším smečářem.

Zdeněk Seidl

Společenská kronika

Životní jubilea

Helkovice

04.07. Božena Pastorková 87 let
19.07. Vlasta Duštinová 70 let

Tříč

26.07. Anna Judová 92 let
29.07. Božena Škodová 70 let

Sklenařice

03.07. Oldřich Vitvar 74 let
12.07. Olga Šimůnková 74 let
29.07. Vladimír Holec 84 let

Vysoké nad Jizerou

01.07. Ludmila Strnádková 72 let
07.07. Miroslav Kunc 76 let
09.07. Růžena Morávková 76 let
10.07. Jaroslav Metelka 73 let
13.07. Jiří Sajdl 70 let
14.07. Ladislav Junek 77 let
16.07. Marie Farská 70 let

.....
Dne 11. července 1997 oslaví
pí **Anna Přibáňová** roz. Poláková
(ze Staré Vsi) 77 let.

*Vše nejlepší a hodně zdraví přeje
rodina*

.....
19. června 1997 zemřel v 73 letech
pan **Miloslav Bachčík**, spolumajitel
široko daleko známé a oblíbené cuk-
rárny ve Vysokém n. J.

24. června 1997 zemřel v nedožitých
77 letech vysocký rodák
pan **Miloslav Škrabálek**.

2. července 1997 zemřela v 85 letech
paní **Lidmila Jandurová**, rozená
Hnyková, vysocká rodačka, dcera
bývalého vysockého hodináře

Čest jejich památce !